

[Ragnhild Andersen.]

netop ikke at øve uret. Det kan jo i denne sag sandelig være vanskeligt nok i forvejen at øve retfærdighed.

Ændringsforslag nr. 2, der omhandler enkerne efter de deporterede og de her i landet henrettede, kan vi tiltræde.

Vi kan også tiltræde ændringsforslag nr. 3 om, at man vedrørende sager om invaliditet skal spørge det siddende erstatningsråd, der har stor erfaring i disse problemer, fordi det har haft med tingene at gøre lige siden besættelsestiden og faktisk vel nok for en hel dels vedkommende har deltaget i debatten om erstatningsloven og derfor er kendt med problemerne, både dem fra dengang og dem, der har været siden.

Ændringsforslag nr. 4 om, at staten betaler administrationsomkostningerne, er en imødekommenhed, som vi også er tilfredse med.

Jeg har allerede sagt, at vi ikke kan stemme for ændringsforslag nr. 5 om de „asociale“. Vi vil stemme imod det og opfordrer udvalget til at se på det spørgsmål en gang til.

Ændringsforslag nr. 6 omhandler de langtidsindepærrede. Her har udvalget taget et vist hensyn, idet det udtaler, at ved 1 års indepærring skal erstatningen forhøjes med 50 pct. Vi er glade for, at man har taget dette hensyn, og over, at overlæge Thygesens betragtninger og erfaringer og i øvrigt de lægelige erfaringer er kommet ind i billedet.

Spørgsmålet om de deporterede og vel især de langtidsindepærredes problemer med nedbrydelsen af deres helbred kan naturligvis ikke være løst ved denne ændring. Det er imidlertid mit håb, at man ved administrationen af den almindelige lov, vi har om erstatning til besættelsestidens ofre, vil tage hensyn til, at der vil være en hel del af de deporterede, især de langtidsdeporterede, der bliver ældet, før de skulle blive det.

Det er de bemærkninger, jeg har til ændringsforslagene.

Jeg vil dernæst gerne stille et par spørgsmål til den højtærede socialminister. Det er gået mig, som det sikkert også er gået udvalget, at man har fået henvendelser om, hvordan bestemmelserne i loven skal forstås, og jeg er da også blevet spurgt om, hvordan man skal forstå bestemmelsen i § 2, stk. 2, hvori der står følgende:

„Den af direktoratet for ulykkesforsikringen, respektive ulykkesforsikringsrådet, i henhold til afsnit 1 i erstatningsloven, jfr. lovens § 65, senest før 1. april 1960 ved kendelse fastsatte invaliditetsgrad lægges til grund ved bedømmelsen af størrelsen af den i stk. 1 omhandlede forringelse af erhvervsevnen.“

Jeg vil gerne spørge, om det hermed er tanken, at alle, hvis invaliditetsgrad efter den 1. april 1960 bliver fastsat til over 50 pct., ikke skal have del i dette beløb til de højtinvaliderede. Jeg tænker på dem, der har søgt før 1. april gennem ulykkesforsikringsrådet, gennem læger og hospitaler, men hvis sag først bliver afgjort senere. Reglen er, kan jeg forstå på dem, jeg har talt med, at der er ca. et halv års ventetid. Er det ikke tanken, at de, der har søgt før 1. april, skal med i billedet? Ellers vil jeg opfordre til, at de kommer med. Jeg forstår vel, at der skal være en skæringsdato, og at det kan være vanskeligt, fordi man altid kan komme ud for problemer ved at fastsætte en skæringsdato, men jeg mener altså, at de, der har søgt før 1. april, bør være med. Jeg forstår bestemmelsen sådan, at selv om de har søgt før 1. april, kommer de ikke med, hvis afgørelsen først er faldet efter 1. april. Jeg ville gerne, om socialministeren kunne svare på det.

Mit næste spørgsmål vedrører bestemmelsen i § 2, stk. 3, hvor der står, at den i stk. 1 omhandlede ydelse kommer til udbetaling uanset, om den invaliderede oppebærer rente i henhold til erstatningslovens afsnit 1, eller om sådan rente er bortfaldet i henhold til lovens § 24 eller måtte være omsat til et kapitalbeløb i henhold til lovens § 28. Når jeg spørger, hvordan den bestemmelse skal forstås, er det, fordi der findes en gruppe mennesker, som kom hjem fra lejrene med tuberkulose først og fremmest, og som dengang var 50-100 pct. invalider. I en periode på 4-5 år efter besættelsestidens ophør var de højt invalideret, men blev så revalideret og fik erstatningen kapitaliseret med forskellige invaliditetsgrader. Jeg vil mene, at disse mennesker, som man må forvente kommer igen, fordi de har været så stærkt invalideret, også må ind i billedet. Jeg kan ikke se på denne bestemmelse, om de, der var invalideret over 50 pct.,